

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně P.T.**, nar. ..., státní příslušnost Íránská islámská republika, v České republice pobytem ..., proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017, č.j. MV-119151-4/SO-2016**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

- I.
Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017, č.j. MV-119151-4/SO-2016 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 7.7.2016, č.j. OAM-4769-13/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podané podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

- II.

Žaloba

Žalobkyně uvedla, že je přesvědčena o tom, že splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu a že nevydáním pobytového oprávnění dochází k porušení nejen správního řádu, ale i k porušení práva žalobkyně na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jíž je Česká republika vázána. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně domnívá, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech, podává proti němu v zákonné lhůtě žalobu a napadá ho v celém rozsahu výroku. Žalobkyně má za to, že žalovaná při svém rozhodování porušila: - § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu a následném odvolacím řízení nebylo postupováno v souladu se zákony a ostatními předpisy, zejména pak došlo k porušení zákonných ustanovení specifikovaných v žalobě, - § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), - § 4 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgán v souvislosti se svým úkonem neposkytnul dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, - § 6 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně dále uvedla, že je iránské státní příslušnosti, v České republice žije od roku 2015, kdy přicestovala na dlouhodobé vízum za účelem rodinný za svým manželem panem M.S.H., nar. ..., taktéž iránské státní příslušnosti. Sňatek byl uzavřen v Íránu v manželovo zastoupení dne 23.10.2014. Její manžel zde žije od roku 2009, kdy v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Dne 22.12.2010 mu byla udělena doplňková ochrana, která mu byla následně prodlužována a na základě které pobývá v České republice i ke dni podání této žaloby. Dle prvoinstančního rozhodnutí žalobkyně nedoložila doklad potvrzující účel pobytu na území, resp. oddací list. Žalobkyně v minulosti žádala v Íránu na českém velvyslanectví o dlouhodobé vízum za účelem sloučení rodiny, kam dvakrát dokládala oddací list včetně českého překladu. Prvoinstanční orgán výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 24.2.2016 vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti. K žádosti chyběl jednak doklad o zajištění ubytování a bylo vysvětleno, že nebyl doklad o zajištění ubytování vůbec doložen. Dále vyzval k doplnění dokladu potvrzujícího účel pobytu, nicméně tato část výzvy nebyla nijak specifikována jako doklad o ubytování, prvoinstanční orgán se omezil na pouhé základní informace ohledně dokladu. Jako třetí vadu prvoinstanční orgán shledal absenci dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, který stejně jako bod jedna byl následně specifikován a bylo objasněno, co chybí. Následně žalobkyně doložila nájemní smlouvu prvoinstančnímu orgánu a prokázala zajištění prostředků. Při odstraňování vad žádosti se na přepážce prvoinstančního orgánu výslovně zeptala, zda ještě něco chybí k její žádosti. Úředníci prvoinstančního orgánu jí bylo řečeno, že takto je vše v pořádku a již nic nechybí. Prvoinstanční orgán tak porušil § 4 odst. 2 správního řádu, neboť v souvislosti se svým úkonem neposkytnul dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. V průběhu žalobkynina řízení o dlouhodobém pobytu za účelem rodinný bylo řízení usnesením ze dne 8.3.2016 zastaveno (správně: přerušeno, pozn. soudu), neboť její manžel žádal o prodloužení mezinárodní ochrany, a prvoinstanční orgán přerušil řízení žalobkyně do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti vedené pod č.j. OAM-29218/MC-2016 a prvoinstančnímu orgánu je z jeho vlastní úřední činnosti známo, že ve věci nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Prvoinstanční orgán měl za to, že rozhodnutí ve správním řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti mezinárodní ochrany - doplňkové ochrany manžela žalobkyně bylo předběžnou otázkou. Žalobkyně namítá, že tímto prvoinstanční orgán rozhodnul v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2

odst. 4 správního řádu). Zároveň její manžel témuž prvoinstančnímu orgánu musel doložit ve své žádosti o prodloužení oddací list, tudíž prvoinstančnímu orgánu byl již potřetí doložen ten samý oddací list. Žalobkyně poukazuje na porušení § 6 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgány nevyžadují předkládání podkladů pro rozhodnutí, pokud jim jsou informace známy z úřední evidence a pokud o to účastník řízení požádá. To, že oddací list byl prvoinstančnímu orgánu předkládán již v jiných řízeních, je z pohledu žalobkyně nesporné, neboť tato žádala již na zastupitelském úřadě o udělení dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny a její manžel předkládal ten samý rodný list (správně: oddací list, pozn. soudu) v řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Zároveň prvoinstanční orgán sám odkazuje na jejího manžela ve svém usnesení ze dne 8.3.2017 (správně: 8.3.2016, pozn. soudu). V tomto případě tedy postupoval prvoinstanční orgán zcela formalisticky, jestliže jen následoval jazykový výklad zákona a pominul základní zásadu správního řízení, a sice zásadu materiální pravdy. Je sice pravdou, že správní řízení zahajované na žádost je povahy dispozitivní a uplatní se zde zásada koncentrace řízení, nicméně to nemůže mít za následek takové obtíže pro účastníka řízení, které hrozí žalobkyni. Zde žalobkyně poukazuje na § 6 odst. 2 věta první správního řádu. Má-li správní orgán postupovat tak, že bude dotčené osoby zatěžovat co nejméně, má si informace, které mu jsou známy z jiné jeho úřední činnosti, obstarat sám a nezatěžovat tím účastníka řízení. Nepřiměřenou zátěží by pro žalobkyni bylo, pokud by musela vycestovat z území za účelem nového podání žádosti. Žalobkyně dále uvedla, že žalované a prvoinstančnímu orgánu je přitom známo, že manžel žalobkyně požívá na území republiky doplňkovou ochranu. Žalobkyně vyjadřuje rovněž obavy z nebezpečí vážné újmy či pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. K tomu žalobkyně poznamenává, že zákaz navracení (non refoulement) je mezinárodním závazkem České republiky, který vyplývá z Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o zákaz navracení je naprosto lhostejno toho, zda cizinec žádá o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Naopak z hlediska rozpočtového je snaha žalobkyně setrvat v režimu cizineckého zákona pro Českou republiku příznivější, neboť v řízení před prvoinstančním orgánem doložila potřebné finanční prostředky pro pobyt na území. Stát nemůže ustanovením vnitrostátního práva omlouvat to, že svým rozhodnutím bude nutit cizince k návratu do země, kde mu může hrozit nebezpečí vážné újmy či pronásledování. Samozřejmě, že není v silách správního orgánu v pobytových věcech provádět úkony obdobné azylovému řízení, nicméně již fakt, že manžel žalobkyně požívá mezinárodní ochrany, nasvědčuje tomu, že obavy žalobkyně mohou být důvodné. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná se rovněž nezabývala dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně s odkazem na to, že pro to zákonem není zmocněna. Zde opět žalovaná opominula své závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobkyně uvádí, že si je plně vědoma svého pochybení, skutečně nedorozumění v komunikaci s prvoinstančním orgánem lituje, nicméně považuje zásah do jejích práv za nepřiměřený. Každé základní právo, které má být omezeno může být omezeno jen v souladu s principem proporcionality. Žalobkyně nastiňuje test proporcionality: 1. Legitimní cíl – Zásada koncentrace správního řízení a procesní ekonomie je legitimním cílem, který sleduje správní řád. 2. Vhodnost - Vyžadování předložení kompletních žádostí je vhodné k zajištění legitimního cíle. 3. Potřebnost - Nejeví se zcela nezbytné trvat na jazykovém výkladu správního řádu podaném žalovanou, neboť jsou i mírnější opatření, která vedou k dosažení legitimního cíle. Takovýmto opatřením je například vytěžení cizineckého agendového informačního systému nebo využití podkladů k žádosti o udělení dlouhodobého víza či podkladů ze správního spisu manžela žalobkyně. 4. Přiměřenost - Cílem přiměřenosti je posoudit, zda sledovaný zájem je schopen převážit újmu, která bude žalobkyni způsobena na jejích právech. Z hlediska veřejného zájmu bude učiněno za dost zásadě koncentrace správního řízení, nicméně to nemění nic na tom, že žalobkyně nadále splňuje

veškeré požadavky pro udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Naopak jednání žalované a prvoinstančního orgánu může žalobkyni dovést až k nutnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, z čehož by vyplývaly pro Českou republiku mnohem vyšší rozpočtové ztráty než v případě mimořádného odhlédnutí od koncentrační zásady. Pokud jde o dopad do práv žalobkyně, tato zdůrazňuje, že nutnost vycestovat z území by pro ni znamenala ohrožení jejích základních práv, neboť se obává nebezpečí pronásledování či vážné újmy v zemi původu, a dále by znamenala zásah do práva na rodinný a soukromý život. Není totiž vůbec jasné, po jakou dobu by rodina žalobkyně byla oddělena. K testu proporcionality srov. například nálezy Ústavního soudu vyhlášené pod č. 437/2012 Sb. Z uvedeného testu proporcionality je tedy zřejmé, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu a žalované jsou naprosto neproporcionální a mimo jakýkoliv rozumný smysl a účel. K tomu žalobkyně odkazuje na nálezy Ústavního soudu vyhlášené pod č. 30/1998 Sb. a cituje z něho: „*Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ Žalobkyně v této souvislosti upozorňuje na dikci čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky. Na rozdíl od dob nesvobody je tedy dnes ústavní právo právem všedního dne a přímo prozařuje celým právním řádem a žádný správní orgán včetně žalované jeho dosah nemůže ignorovat. Dále žalobkyně poukazuje na to, že konáním žalované cítí újmu na svém právu na nedotknutelnost lidské důstojnosti, ve smyslu čl. 1 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Toto právo obsahuje nutnost respektovat mravní vznešenost člověka, tedy přistupovat k němu jako k subjektu práv.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem prvoinstančním orgánem, že v řízení žalobkyně nedoložila všechny zákonné náležitosti, prvoinstanční orgán žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti a žalobkyně v poskytnuté lhůtě nedoložila doklad o zajištění prostředků na území a doklad potvrzující účel pobytu na území, tedy doklad prokazující příbuzenský vztah k cizinci s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, a neodstranila tak podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Žalovaná se ztotožňuje s výše uvedenými skutkovými zjištěními a souhlasí s tím, že prvoinstanční orgán předmětnou žádost ve věci vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území z výše uvedených důvodů zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů žalovaná odmítá žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

IV.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná souhlasily s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Výkladem aplikace citovaného ustanovení správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 28.7.2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V bodech 26 až 29 uvedl: „V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstraní podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti. Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“ Nejvyšší správní soud dále v bodu 35 uvedl: „Pokud tedy stěžovatel,

o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani to, že pasivita stěžovatele byla dána selháním jím zvoleného zmocněnce – bylo totiž věci stěžovatele a v jeho moci, aby svého zmocněnce aspoň rámcově kontroloval a ujistil se, že vše potřebné ve věci prodloužení pobytu zmocněnec činí, jak má. Nadto by za daného stavu věci nebylo vůbec na místě požadovat po správním orgánu, aby z (vlastní) úřední činnosti vyhledával, popř. zkoumal, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky. Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“

Závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, jsou zcela aplikovatelné také na případ žalobkyně.

Žalobkyně přes výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě nepředložila „*doklad potvrzující účel pobytu na území, tedy doklad, který bude potvrzovat příbuzenský vztah k cizinci s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území ČR*“. Tento doklady byla žalobkyně povinna předložit na základě ustanovení § 31 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.

Prvoinstanční orgán za této situace postupoval zcela správně, když přistoupil k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatnou vadu žádosti, které bránila pokračování v řízení.

Z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo podstatné, zda žalobkyně ve stanovené lhůtě k výzvě prvoinstančního orgánu odstranila či neodstranila podstatné vady žádosti, tj. předložila či nepředložila předmětný doklad. Nikoli, zda existovala či neexistovala skutečnost, kterou byla žalobkyně povinna předmětným dokladem prokázat.

Nedůvodnou je námitka žalobkyně o tom, že jí bylo „*na přepážce správního orgánu sděleno, že je vše v pořádku a nic již nechybí*“. Žalobkyně jednak tuto skutečnost nijak neprokázala, jednak „*přepážka správního orgánu*“ není způsobilá měnit povinnosti stanovené písemnou výzvou k odstranění vad žádosti. Za splnění povinností uložené výzvou není odpovědná „*přepážka správního orgánu*“, ale žalobkyně sama.

Podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle § 6 odst. 2 věta třetí správní orgán postupuje, pokud „*o to dotčená osoba požádá*“. Žalobkyně o nic takového v průběhu správního řízení nepožádala, tudíž se nemůže oprávněně dovolávat porušení citovaného ustanovení.

Došlo-li k zastavení řízení, nebyly správní orgány oprávněny zkoumat přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Tedy zabývat se tím, že „je nepřiměřenou zátěží pro žalobkyni vycestovat z území za účelem podání nové žádosti“, že „žalobkyně má nijak nespécifikovanou obavu z nebezpečí vážné újmy či pronásledování ve smyslu zákona o azylu“, že „pro Českou republiku je příznivější, aby žalobkyně setrvala v režimu cizineckého zákona, neboť když požádá o azyl, utrpí Česká republika vyšší rozpočtovou ztrátu“, či že „není vůbec jisté, jak dlouho bude rodina oddělena“.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není z důvodů tvrzených žalobkyní nezákonné, nemohlo dojít k porušení žalobkyní uváděných právních předpisů.

V.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. března 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.